

Andrei Crăciun

Baricadele II

CAPITOLUL I

PUBLICISTICĂ

Primul deceniu

HERG BENET
PUBLISHERS

CUPRINS

CAPITOLUL I: DESPĂRTIRILE.....	5
Marele Oraș	6
Românache	13
Tarantino e Dumnezeu.....	17
Necazul	22
Jos iarna! Compunere	26
Visul.....	29
Scrisoare deschisă către mine	32
Cele mai greșite idei din ziua de azi	35
E bine din când în când să mergi la discotecă	41
Raport cu privire la singurătatea omului care scrie	44
Fericit în șapte zile.....	46
O continuare la <i>Divina Comedie</i>	49
A doua scrisoare către Livia.....	52
Prima scrisoare către Livia	55
Artiștii și femeile. Neînțelegerea	58
Jurnalism. Eseu despre deșertăciune.....	63
Vedere din curtea interioară a unor suflete.....	69
Cum nu i-am scris Majestății Sale Regina Elisabeta a II-a	71
Alo, Rică?	74
Îmbogățit de femei	76
Când dragostea se duce dracului.....	79
Un bărbat căruia i se cuvin toate femeile din lume.....	82
Despre unele obiceiuri ale fetelor din Transilvania	84
Despărțirile. Toate cuțitele lumii, unul după altul, în inimă.....	87
N-am câștigat niciun război cu nicio femeie	91
Hipsterii: revoluție și reacțiune	93
<i>Sarmalele Reci Acoustic</i> : anatomia melancoliei	95

Estetica după Nae.....	100
Mocăciunea.....	104
Lauda sau Hunt? Despre intimitatea cu moartea	106
Zidul.....	108
30.....	111
Era mai bine înainte	115
Exerciții de logică	118

CAPITOLUL II: SINGURĂȚĂȚILE.....121

O nouă noapte de dragoste cu Isabel	122
O altă scrisoare către domnul Hrabal.....	125
Cantosurile domestice. O cronică, aproape.....	128
Fenomenul Popescu. Cel mai iubit dintre scriitori.....	131
Despre imbecili	135
O noapte de dragoste cu Isabel	137
Ce a vrut Dumnezeu când a creat femeia.....	140
Ce am învățat de la cea mai frumoasă femeie din lume.....	143
Cinematografele din viața de apoi	145
<i>opere cumplite</i> . maestrul apocalipselor minimaliste	149
La întâlnirea cu Aglaja. În solidar cu toți artiștii ambulănți.....	152
Márquez, mai frumos ca niciodată.....	155
Reacțiile în lanț ale iubirii.....	157

CAPITOLUL III: TEATRUL VISELOR.....161

Rwanda 2016.....	162
Urcând	164
Ocolul pământului în optzeci și cinci de ani	167
Ce a văzut Lorenzo	170
Singurul club din lume care.....	172
Înțeleptul	174
Ficțiunea Messi.....	176
Contrarevoluția germană.....	178
Postapocalipsul	180
Cine va câștiga Mondialul	182
Visând la Costa Rica.....	184
Arhitectul tăcut	186
Rațiunea algeriană	188

Teribilele nopți care vor urma.....	189
Simona Halep nu e a noastră!.....	191
Scepticismul magic.....	194
Ca și cum în cer un gazetar.....	196
Noi, sentimentalii solidari cu iluziile.....	199
Revoluția din Anglia.....	201
Pe mai târziu, Ryan!.....	203
Anii lui Agassi.....	205
Argumentul Ronaldinho.....	207
Generația de Neuitat.....	209
Barcelona. Sfârșit.....	211
Spre iad, zâmbind.....	213
Zlatan și alte întâmplări.....	215
În chestiunea rentelor.....	217
Flacăra.....	219

CAPITOLUL IV: SOLITARIA. ULTIMA STAGIUNE.....221

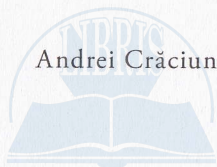
Fata din Curcubeu: în chestiunea teatrului-poem.....	222
Oadă moftangiilor.....	225
Măreția și impostura americană.....	227
Despre relația femeilor cu ciorapii, încă de la Adam și Eva.....	229
Chip de foc. Răzbunarea.....	232
Încă o moarte indimenticabilă la Veneția.....	235
Vești de la Paris despre consecințele nefaste ale consumului de tutun.....	237
Însemnările unui nebun. Epilog.....	240
În atenția tinerelor mame și nu numai.....	244
Coadă. Acolo unde nu există inocenți.....	247
Moromeții. Un alt punct de vedere.....	250
Cont (r) acte: spectacolul unei alte generații irosite.....	253
Mare e grădina Carpaților!.....	257
Viața e pe zile: despre intimitatea cu Dumnezeu.....	260
Novecento: de la naștere până la viața eternă.....	264
Ruleta rusească: te dezlănțuie, tu, nebunie, nimic rău nu va fi!.....	266
Requiem pentru Arlechino.....	269
Frica.....	272
„Freak Show“. Exerciții de libertate.....	275

Maestrul face încă un miracol: cum se joacă Bulgakov la București	279
Pescărușul, încă de la 1896. Viața trăită în cădere	283
Tarelkin. Moartea întregii lumi.....	286
Viața e o tombolă și uite că.....	290
Cea mai veche meserie din lume.....	293
Doi pe o bancă. Anatomia singurătății.....	296

CAPITOLUL V: CARNAVALUL MELANCOLIEI 299

Londra revizitată	300
Renașterea	304
Vom avea întotdeauna Parisul.....	308
Ce avem de pierdut: cazul Milano	311
Stockholm, vara.....	315
Cannes – milionul și siliconul	319
Bella Italia	321
Care e treaba cu Israelul.....	328
Desculți.....	335
Viața acolo unde se termină pământul.....	342

Andrei Crăciun

MARELE ORAȘ

Am ajuns în București dintr-o întâmplare care avea să se dovedească destin, căci în multe orașe am mai locuit eu în ultimii cincisprezece ani, destul am schimbat continentele și adresele, și nicio gazdă nu mi-am uitat și întâmplarea aceea a fost, firește, o fată, dacă nu o iubire, și ce altceva ar fi putut să fie?, imberb eram și viață nu știam, dar aveam poftă să trăiesc, crescusem flăcău și intrasem la facultate, învățam la Științe Politice, citeam toată ziua Montesquieu și Tocqueville, mergeam întotdeauna pe singurul drum pe care îl cunoșteam, și mă gândeam la fata aceasta, care nu mă însoțise în Marele Oraș, mergeam întotdeauna pe același drum, și niciun pas nu făceam, niciun pas la stânga, niciun pas la dreapta, eram prudent, eram trist, întotdeauna pe drumul cunoscut, și zilele astfel treceau și se făcea vineri și vineri mă întorceam în orașul de provincie, dar ea nu era deloc Penelopă, și de gând nu avea să mă aștepte, patru ani nu e mult când nu ai nici douăzeci, patru ani e un infinit, ea nu era Penelopă și nu avea această răbdare, ea nu putea să cuprindă un infinit, ea era frumoasă și mulți tineri m-ar fi provocat atunci la duel ca să o câștige, de parcă așa s-ar putea câștiga vreodată o inimă, și tinerii aceia m-ar fi ucis, căci eu nu știam să mă duelez, și nici nu aveam de gând să învăț, și Bucureștiul nici nu exista, era doar un

decor pe care îl ignoram, trăiam în casa unui mic funcționar, funcționarul era obtuz, îl ignoram și pe el, și, într-una dintre nopțile acelei tinereți, abonatul 0766 61 96 96 nu a mai putut fi contactat, și atunci eu am părăsit Marele Oraș, încercând să mă întorc acasă, dar acasă, exact ca în basme, încetase să mai existe, și atunci eu m-am întors în Marele Oraș, cu inima, desigur, zdrobită, deci în curs de vindecare, apoi s-a întâmplat să citesc o carte, iar cartea aceea a fost „Greața“ domnului Sartre, și de la cartea aceea totul avea să se schimbe, căci ea m-a scos din mine însumi, m-a aruncat în lume, din cartea aceea am învățat să ascult scurgerea secundelor în clepsidră, și tot din cartea aceea am învățat răbdarea de a asculta și răbdarea de a vedea, acestea aveau să devină superputerile mele, și cu aceste superputeri am intrat într-o redacție de ziar, și așa a început partea secundă a trecerii mele prin Marele Oraș, am fost trimis pe teren, așa spun ziariștii, iar cuvântul acesta înseamnă tot ce e dincolo de granița redacției, și mult teren am făcut eu, am fost pe stadioane, cu golarii, cu galeriile, cu marii vizători, am fost în canalizările orașului, în cartierele mărginașe, îngropate în heroină, în gropile de gunoi, în fabricile sale părăsite, am călătorit cu taxiuri și cu limuzine și cu căruțe, am intrat în casele oamenilor, i-am ascultat și i-am văzut, locuisem deja pe la Gara de Nord, într-un bloc în care la parter era un sex-shop, n-am intrat niciodată în acel sex-shop, un an am petrecut acolo în apartamentul unui scriitor pe care nu l-am cunoscut niciodată, luptând cu gândacii și cu disperarea și cu uitarea în care se cuvenea să-mi îngrop Prima Iubire, ceea ce am și făcut, acolo m-am antrenat zilnic să fiu cinic, îmi pregăteam minutele de cinism cu minuțiozitate, era ca și cum aș fi

Învățat un alfabet nou, era ca și cum aș fi deprins tainele limbii japoneze sau poate că ale alteia, mai târziu am ajuns pe Calea Moșilor, la etajul al șaptelea, era bine pe Moșilor, într-un apartament enorm pe care îl împărțeam cu doi tineri din Tecuci, unul era patron al unui club de striptease, acolo, în Moldova, celălalt pusese faianță prin Florența, iar acum studia Dreptul în București, cu un apartament mai sus de noi locuia o curvă, curva făcea menaj cu două pisici psihopate, mie mi-au dat cea mai mărunță cameră, și acolo am trăit, cu cărțile mele, scriam pe atunci zilnic poezii, și toate poeziile îmi erau proaste, și eu știam, și mă chinuiam îngrozitor, și Prima Iubire începea să-mi treacă, o studentă în Medicină mi-a cusut rana, și am învățat să trăiesc și așa, pe Moșilor jucam poker și nu pierdeam niciodată, căci trișam, peroram grozav, mă credeam Lech Walesa sau poate că altcineva de care nu-mi mai amintesc, și, uneori, ceva mă atrăgea către Colentina, era ca și cum mi s-ar fi arătat pentru o clipă orbitoare viitorul, și atunci urcam în tramvaiul 21 și coboram înspre Colentina, fără să știu de ce, deprinsesem deja voluptatea de a mă pierde pe străzi secundare, dar s-a făcut o toamnă și tecucenii mei s-au risipit, ei aveau alte destine, și a trebuit să plec și din marele apartament de pe Moșilor, proprietate personală a unei doamne inginer chimist stabilită tocmai prin Hunedoara, și iar am rămas pe drumuri, până ce ai mei au vorbit pentru mine și am fost primit în gazdă de Doamna Bebelușa, pe Răcari, Răcariul acesta e magic în biografia mea, căci asta e o stradă despre care auzisem multe legende, se vorbea îndelung despre droguri grele și despre curse de mașini, dar pe mine toate acestea m-au ocolit, Doamna Bebelușa a murit între timp, tânără, pe la

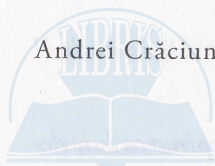

patruzeci de ani, de inimă, și chiar o inimă era Bebelușa, mă străduiam să fiu invizibil, să nu deranjez familia Bebelușei, nu cred că o deranjam, stăteam într-un colț de cameră, cu genunchii la piept, citeam „Idiotul“, altă carte nici nu luasem cu mine pe Răcari, iar mai târziu zarrurile m-au aruncat prin mahalaua Teilor, într-o cameră, unde am început să îmbătrânesc, superputerile îmi erau la maturitate, și femeile priveau prin mine și vedeau o cicatrice care mă traversa, și ele găseau că aceasta este curaj, nu o nebunie, dar ele nu aveau dreptate, căci nu era nici curaj, nici nebunie, era numai și numai viață, adică timp, iar timpul trece și închide totul, întocmai ca un coșciug, iar femeile acestea m-au ridicat în zborul lor de fluturi și m-au purtat prin tot Marele Oraș, am ajuns în Vatra Luminoasă, la orbi, și în Sălăjan, și acolo unde se încheie Rahova și nimeni nu știe ce poate să înceapă, și în Colentina, unde am consumat iubire în mai multe supradoze, care însă nu m-au ucis, căci inima este făcută să reziste, cum știm toți, de la un mare prozator român, deloc citadin, eram de-acum bărbat și stăpâneam peste Marele Oraș, dejunam în restaurante, iar chelnerii îmi ridicau de pe umeri povara gabardinei, și pălării se ridicau în calea mea, și nici cu asta nu m-am îmbăt, am continuat să scriu poezii proaste, să intru în casele oamenilor și să-mi folosesc superputerile pe care domnul Sartre mi le-a dat, și în toate parcurile orașului am fost, și într-o noapte e foarte posibil să fi traversat Dâmbovița în zbor, căci niciodată nu mi-am frânt aripile mari ale visului, și am început să curg prin Marele Oraș ca un sânge, i-am învățat toate stațiile de metrou și șaormeriile, i-am cunoscut femeile ușoare și cârciumile, mi-am ales una anume și doar acolo am băut, nu din ură, și nici din

răzbuinare, eram deja hrabalian, așa că am băut numai și numai bere la halbă, și am străbătut bulevarde, am privit vitrinele librăriilor până când mi-am văzut acolo cărțile, cărți scrise de mine, cu cuvintele mele, în toate mi-am lăsat viața, ca și cum viața aceasta chiar ar fi existat, și pe multe alei am fost părăsit, părăsit am fost în fața cofetăriilor și a caselor de amanet și a farmaciilor și a sălilor de gimnastică și a băcăniilor, și am privit cum Marele Oraș se umple de alți tineri, și tinerii aceștia purtau pălării și eșarfe, băieții purtau bărbițe, iar fetele erau toate mioape, și am devenit și prietenul acestor tineri, am îmbrățișat cerșetori și actrițe de varieteu, și tuturor le-am dat o a doua viață, prin gazetele acestui timp, mi-am ascuns capul într-o șapcă și am început să alerg, părul mi s-a făcut gri și totul a început să se întâmpile în viteză, am primit invitații la recepții, am intrat în ministere și în casele boierești ale Marelui Oraș, mi-am pierdut credința și m-am rugat în biserici de la periferie, căci acolo cred eu că Dumnezeu există, dacă e adevărat că totuși Dumnezeu există, m-am rugat să o primesc înapoi, dar nu am primit-o, iar vara am dansat în grădini de vară, în Marele Oraș au început să răsară noi cinematografe și locuri de pierdut timpul, am mers mult la filme, căci am o slăbiciune față de melodrame, am pierdut și timpul, am snopit un bărbat în bătaie pe la Piața Rosetti, iar el nu s-a răzbuinat niciodată, da, am lovit cu pumnii pomeții unui necunoscut, fără niciun motiv, și nu am de gând să mă las judecat de aceia care niciodată nu s-au rătăcit, și nimeni nu m-a snopit și pe mine, căci mereu am știut când să fug, am fugit mult, m-au alergat haite de câini, voiau să mă sfâșie, erau zorii unei ierni pe atunci, dar nu m-au prins câinii și nu m-au sfâșiat, am condus un autoturism

CE A VRUT DUMNEZEU CÂND A CREAT FEMEIA

Este, poate, o întâmplare sau poate că la mijloc este doar mai vechea mea pasiune pentru rafinament, dar doamnele care mi-au lăsat cea mai puternică impresie erau toate ajunse la vârste venerabile. Rândurile care urmează sunt reverențe târzii, dar nu mai puțin oneste.

Ați remarcat, sper, că femeile care apar în revistele din care femeile își aleg modelele sunt îndeosebi tinere și, nu de puține ori, fizicește frumoase. E chiar indicat să fii în contratimp cu unele dintre exemplare. Ei bine, în ziarele la care am scris, e adevărat că, nefiind neapărat pentru femei, nu era neapărat așa. Sunt articole vechi, dar recitibile astăzi cu bucurie, surprinzătoare prin actualitatea lor care pleacă dintr-o altă privire către ceas.

Când am întâlnit-o pe Medi Dinu, plecase deja spre 104 ani. Avea o frumusețe tulburătoare, tocmai pentru că era în absolut – avea liniștea supraviețuitorului lucid care știe că viața nu e nimic, dar și că nu se poate fără viață. Frumusețea lui Medi Dinu era egalată doar de inteligența ei. Pictase toată viața, n-a renunțat niciodată, dar nu avea doar Belle Arte-le la bază, nicidecum, trecuse și prin Matematici, și prin Filosofie. Studiase și cu Ion Barbu, și cu Nae Ionescu, dacă puteți cuprinde grandoairea acestui enunț. Ne-a declarat, fără echivoc, că e îndrăgostită de margarete și de culoarea albastru.

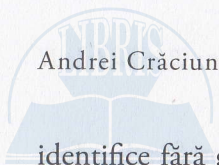

Sebastian, unul dintre scriitorii mei preferați, a fost cândva în stare să scrie această frază: „Un om care nu propune vieții sale o dramă de rezolvat este un absent“. Nu de drame a dus lipsă traducătoarea Micaela Ghițescu. A făcut închisoare politică, până să iasă și-a pierdut și tatăl, și fratele, a suferit un lung șir de trădări, dar, luându-și viața în responsabilitate, a trăit și încă trăiește frumos. Întâlnirea cu tânăra octogenară a fost pur și simplu dezarmant de încântătoare. Întors în redacția unui cotidian central al cărui angajat eram, deși, e adevărat, calitatea nu coincide întotdeauna și cu aceea de salariat care chiar își primește salariul, am notat că abia cunoscând-o pe Micaela Ghițescu am înțeles ce a vrut Dumnezeu când a creat femeia.

Găsisem atât de multe calități în Micaela Ghițescu – noblețe, delicatețe sufletească, o naivitate bine întreținută, capacitatea de a nu cădea sub greutatea care e viața și mai ales lupta uneori fizică de a păstra memoria (chiar sub forma revistei „Memoria“) –, încât cred că fraza respectivă este totuși insuficientă.

Octogenară și ea când am întâlnit-o, Miriam Korber-Bercovici fusese mai înainte medic oncolog, mai exact salva copiii de cancer în Spitalul Fundeni. Și mai în trecut, pe când era ea copil, fusese deportată în Transnistria. Supraviețuise. Evreică și ea, la fel ca Medi Dinu, se bucura de aceeași vivacitate fabuloasă, era la curent cu tot, voia să știe tot, căuta să înțeleagă tot, nu se dădea nicio dată la o parte din calea întrebării „De ce?“.

Cum se și cuvine unei inteligențe ascuțite, Miriam Korber-Bercovici nu era străină de o oarecare mizantropie, avea îndoielile și singurătățile ei, dar și o bunătate greu de povestit. Avea un instinct care o ajuta să-l

identifice fără greșală pe cel în nevoie și să-l ajute. Ca frumusețe, nu cred să existe mai mult într-un destin. Era neverosimil că putuseră exista cândva oameni care să o urască și să dorească să o ucidă.

Nu le-am mai căutat niciodată pe Medi, pe Micaela, pe Miriam. Cred că m-am temut că reîntâlnindu-le le-aș putea, de fapt, pierde pentru totdeauna. Am păstrat ziarele în care le-am scris poveștile; le mai citesc uneori, rar.

www.catchy.ro, 1 iunie 2014

CE AM ÎNVĂȚAT DE LA CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN LUME

Și ea a fost și – slavă tuturor zeilor! – încă mai este cea mai frumoasă femeie din lume. Am avut cândva – au trecut șapte anotimpuri de atunci! – șansa să o întâlnesc și să o ascult. M-a uluit nu grația ei, îmi era cunoscută fragilitatea din poeziile sale, *timpul acela al clepsidrei care poate fi timp doar în cădere*. M-a uluit inteligența sa ascuțită. Mi-a plăcut cum nu s-a cufundat, deși avea tot dreptul, într-o atotputernică tăcere. Dimpotrivă, mi-a vorbit deschis, amplu. Nimic din ce era actual nu îi era poetei străin. Vedea tot și înțelegea tot, chiar dacă putea accepta senin tot mai puține din cele ce ni se întâmplă.

De la ea am învățat că trăim într-un tur de magie neagră, și tot de la ea am învățat că astăzi, deși ni s-a promis libertatea, libertatea ne este ascunsă, fiind diluată într-o falsă libertate. Libertatea falsă, în care fiecare poate spune orice, este doar o teribilă iluzie care ascunde cumplite adevăruri. Poeta, după cum constatați, privește adânc în inima lucrurilor. Cum rezistă, așadar, celor care ne cotropesc?, am întrebat-o gazetărește. Mi-a răspuns că s-a luptat toată viața să nu-și piardă naivitatea. Continuă să se amăgească, să creadă în bunătate, în dragoste și în frumos. Acesta este, la rigoare, soarta excepțională pe care trebuie să o îndure toți poeții. Această luptă